

den 27. oktober 1998 fremsatte vi fra Kristeligt Folkepartis side et forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af børnepornografi, hvor vi netop lagde op til, at der skulle stilles krav til internetudbydere og andre, som udbyder service i forhold til Internettet, nemlig gennem bestemmelser om at gemme logfiler.

Dengang afviste justitsministeren vores beslutningsforslag netop med henvisning til Brydensholt-udvalget, som først kom med en betænkning i september 1999.

Da regeringen så kom med sit eget lovforslag sidste forår, var lige præcis den del ikke medtaget, fordi man var blevet betænkelig på baggrund af nogle af de høringssvar, man havde modtaget fra internetudbydere, hvorefter Justitsministeriet i samarbejde med Forskningsministeriet igangsatte en nærmere undersøgelse af konsekvenserne af Brydensholt-udvalgets forslag netop på det område.

Der er nu gået 1 år, siden det arbejde blev iværksat, og der er gået mere end 2 år, siden Kristeligt Folkeparti fremsatte sit beslutningsforslag. Så jeg synes snart – og jeg vil godt høre til det i dag hos justitsministeren – at det er på tide, at der blev taget stilling til spørgsmålet om dette med at gemme logfiler fra internetudbyderes side, også som en mulighed for at forbedre politiets efterforskningsmuligheder, f.eks. i forbindelse med bekæmpelse af børnepornografi.

Vi savner i høj grad dette element i regeringens lovforslag, som nu er det andet lovforslag, som ligesom følger op på Brydensholt-udvalgets betænkning fra september 1999.

Vi vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet om dette lovforslag og i særdeleshed i diskussionen om masteoplysningerne. Vi vil også søge at tilvejebringe bestemmelser i lovforslaget, eventuelt ved ændringsforslag, om internetudbyderne og deres pligt til, hvilket det bør være efter Kristeligt Folkepartis opfattelse, at opbevare logfiler over en periode.

Kim Behnke (UP):

Den 19. april 1998 havde dagbladet B.T. under overskriften »Stortyv skal betale skat af sit bytte« en artikel, der refererede til, at der den 19. marts 1998 var afsagt en dom i Vestre Landsrets 4. afdeling.

Den handlede om, at der var en person, der havde stjålet nogle såkaldte europapaller. Det var blevet opklaret, og manden havde fået den straf, der nu hørte sig til, når han havde stjålet europapaller. Men det, som dommen gik ud på,

var, at manden blev dømt til at betale 200.000 kr. i skat af den indtægt, han havde haft ved at videresælge disse europapaller.

Jeg var overbevist om, at B.T. havde misforstået historien, og derfor fik jeg dengang en udskrift af dommen fra Vestre Landsret og kunne konstatere, at det desværre var fuldstændig rigtigt.

Jeg spurgte derfor dengang skatteministeren, det er spørgsmål nr. S 250 fra april 1998, om, hvilken argumentation der ligger bag, at staten skal kunne opkræve skat af det provenu, folk har haft ved at sælge stjålne varer. Og skatteministeren svarede dengang, at udgangspunktet er, at det ikke i sig udelukker beskatning, at en indtægt er erhvervet ved en strafbar handling.

Jeg spurgte så efterfølgende: Hvordan harmonerer det med den europæiske menneskerettighedskonventions forbud mod selvinkriminering? Og svaret var, at det var der ingen problemer i, for man kunne bare lade være med at skrive på selvangivelsen, at man havde fået pengene ved at stjæle!

Nu er vi i den afdeling, hvor regeringen vil have reglerne omkring hæleri strammet op, og det synes jeg er en fornuftig ting. Men jeg synes, at man i den forbindelse bør gøre sig nogle kraftige overvejelser om, hvem kredsen af hælere skal være afgrænset til.

Jeg synes, at det er korrekt, at vi går efter disse bedsteborgere, som køber stjålne B&O-anlæg på det nærmeste værtshus osv. De fortjener en hård straf, for de er med til at holde gang i tyvenes aktiviteter. Men hvor går grænsen, når staten går ind og kræver skat af de indtægter, folk har haft ved at stjæle sådanne varer? Det synes jeg at Folketinget bør gøre sig nogle overvejelser om, for et eller andet sted må statens aktiviteter dér jo også være hæleriaktivitet, eftersom den får et provenu af, at der bliver stjålet varer.

Så meget om den første halvdel af lovforslaget. Så er der den anden halvdel af lovforslaget om mobiltelefoni:

Jeg var glad for de bemærkninger, som både fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Søren Søndergaard havde, og jeg deler begge ordføreres bekymringer.

Min største bekymring er sådan set den manglende afgrænsning af begrebet mobiltelefoni. De mobiltelefoner, som de fleste af os bruger, de såkaldte GSM-mobiltelefoner, er jo en teknologi, der er på vej ud. Staten forventer også her at tjene lidt på det, når vi skal have tredje generations-mobiltelefoni, den såkaldte UMTS-te-